

CRĂCIUNUL

în cele mai frumoase povestiri

Charles Dickens

Mark Twain

Oscar Wilde

Arthur Conan Doyle

...și mulți alții

NEMIRA

CRĂCIUNUL

în cele mai frumoase povestiri

Ediția a II-a

Selecție de text
DANA IONESCU

Traducere din limba engleză
ADRIANA VOICU
DANA IONESCU

Ilustrații
VALERIA MOLDOVAN

NEMIRA

Coperta: Ana NICOLAU, Cristian FLORESCU

Ilustrația copertei: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crăciunul în cele mai frumoase povestiri / selecție de text: Dana Ionescu;

trad. din lb. engleză: Adriana Voicu, Dana Ionescu; il.: Valeria

Moldovan. - Ed. a 2-a.- București: Nemira Publishing House, 2017

ISBN 978-606-43-0103-1

I. Ionescu, Dana (antolog.; trad.)

II. Voicu, Adriana (trad.)

III. Moldovan, Valeria (il.)

82

Charles Dickens / THE CHRISTMAS GOBLINS; Oscar Wilde / THE SELFISH GIANT; Harriet Beecher Stowe / CHRISTMAS IN POGANUC; Mark Twain / LETTER FROM SANTA CLAUS; Sir Arthur Conan Doyle / THE ADVENTURE OF THE BLUE CARBUNCLE; O. Henry / THE GIFT OF THE MAGI; Elizabeth Gaskell / CHRISTMAS STORM AND SUNSHINE; Herbert W. Collingwood / INDIAN PETE'S CHRISTMAS GIFT; Henry van Dyke / THE FIRST CHRISTMAS TREE; Charles Dickens / THE SEVEN POOR TRAVELERS

© Nemira 2013, 2017

Redactor: Monica ANDRONESCU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0103-1

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul exclusiv pentru România

Colours

www.4colours.ro

Spiridușii Crăciunului

CHARLES DICKENS

Traducere din limba engleză

DANA IONESCU

A fost odată, acum amar de vreme, într-un vechi târg de provincie, un om pe nume Gabriel Grubb, paracliser și gropar într-un cimitir. Era un om hâtru, încăpățânat și morocănos, care cu nimeni se împăca în afară de el însuși și de o sticlă veche, în formă de damigeană, ce-i încăpea în buzunarul mare de la haină.

În ajunul Crăciunului, cu puțin înainte de asfințitul soarelui, și-a înșfăcat lopata, și-a aprins felinarul, a pornit spre vechiul țințirim, fiindcă trebuia să isprăvească de săpat un mormânt până a doua zi de dimineață, și, fiind deznădăjduit din cale-afară, s-a gândit că, dacă se apucă de treabă de îndată, poate că o să-i vină gânduri mai bune.

A mers ce a mers, până când a cotit-o pe o alee întunecoasă, care ducea la cimitir, ispititor, lugubru lăcaș de jelanie, în care localnicii nu se înghesuiau să vină decât la lumina zilei, așa că lui Gabriel nu i-a fost deloc pe plac să audă un puști urlând din rărunchi un cântec vesel despre un Crăciun fericit. A așteptat să vină piciful, după

care i-a dat de cinci sau șase ori cu felinarul în cap, ca să-l învețe să-și strunească glasul. Când micuțul și-a luat tălpășița, apărându-și capul cu mâna, a chicotit și a intrat în țintirim, încuind poarta.

Și-a scos haina, a pus jos felinarul, s-a dus la un mormânt care nu era gata și a săpat vreun ceas cu toată bunăvoința. Numai că pământul se întărise din pricina gerului și nu era treabă simplă să înfigi lopata-n el și să-l scoți. Altădată asta l-ar fi amărât, dar acum era așa de încântat că nu lăsase puștiul să cânte, că seara, când a isprăvit, nici nu prea a băgat de seamă că n-a făcut mare brânză și s-a uitat în mormânt posac și mulțumit, bombănind când își strângea lucrurile: „Lăcaș bun găsi-vei sub pământul rece/ În adâncuri, când viața-ți va trece.“

– Ho, ho, ho! a râs el tare, așezându-se pe un mormânt neted, locul lui preferat de odihnă, și scoțând sticloața din buzunar. Un sicriu de Crăciun! O cutie de Crăciun! Ho, ho, ho!

– Ho, ho, ho! a repetat un glas de aproape.

– E ecoul, și-a spus el, ducând iar sticla la buze.

– Ba nu e! a rostit un glas puternic.

Gabriel a tresărit și a încremenit de spaimă, dând cu ochii de o formă care i-a înghețat sângele în vene.

O creatură nepământească, ciudată, stătea aproape de el, pe o piatră de mormânt așezată orizontal. Era nemișcată și rânjea la el cu un rânjet din cele pe care numai spiridușii le pot avea.

– Ce faci aici în ajunul Crăciunului? l-a întrebat spiridușul aspru.

– Am venit să sap un mormânt, domnule, a răspuns Gabriel.

– Cine rățăcește printre morminte într-o noapte ca asta? a strigat spiridușul.

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! a țipat sălbatic un cor de voci și strigătul a răsunat în cimitir.

– Ce ai în sticlă? a continuat spiridușul.

– Gin, domnule, i-a zis paracliserul, tremurând mai tare ca oricând, fiindcă-l târguise de la speculanți și i-a trecut prin cap că făptura care-l ia la întrebări o fi de la perceptorii spiridușilor.

– Cine bea gin singur, în țințirim, într-o noapte ca asta?

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! au exclamat iar glasurile sălbatice.

– Atunci, cine e răsplata noastră meritată? a întrebat spiridușul, ridicând tonul.

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! a răspuns corul nevăzut.

– Ce zici, Gabriel? a stăruit spiridușul, rânjind și mai aprig.

Paracliserul simțea că se sufocă.

– Ce zici de asta, Gabriel?

– E foarte ciudat, domnule, foarte ciudat și foarte frumos, a spus groparul, aproape mort de spaimă. Dar cred că mă întorc să-mi termin treaba, domnule, cu voia dumneavoastră.

– Treaba! a repetat spiridușul. Ce treabă?

– Să sap mormântul, domnule.

– Mormântul, zici? Cine sapă morminte când alți oameni se veselesc și se desfată?

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! au răspuns iar vocile.

– Mă tem că ești dorit de prietenii mei, Gabriel, i-a replicat spiridușul.

– Fără supărare, domnule, a început paracliserul înspăimântat, nu cred că se poate. Nu mă cunosc. Socot că domnii nici măcar nu m-au văzut vreodată.

– Ba te-au văzut. Știm cine a lovit un băiețel din invidie, fiindcă băiețelul era vesel, și el nu.

Spiridușii au izbucnit într-un râs ascuțit, strident, ale cărui ecouri s-au întors înzecit.

– Mă... mă tem că trebuie să vă părăsesc, domnule, a spus paracliserul și cu greu s-a smucit din loc.

– Să ne părăsești! a exclamat spiridușul. Ho, ho, ho!

Apoi a început să râdă și dintr-odată s-a năpustit asupra lui Gabriel, l-a apucat de guler și amândoi s-au prăbușit în țărână. După ce și-a tras sufletul, groparul s-a trezit într-un loc care semăna cu o peșteră mare, înconjurată din toate părțile de spiriduși urâți și încruntați.

– Iar acum, a vestit regele acestora, din jilțul înălțat în mijlocul încăperii – amicul lui din țințirim –, să-i arătăm acestui nefericit sinistru câte ceva din marile noastre rezerve.

Când a rostit aceste cuvinte, un nor s-a risipit încetisor, dând la iveală o locuință mică, dar curată, cu câteva piese de mobilier. În jurul unui foc strălucitor stăteau copilași strânși ciucure de rochia mamei sau ȝopăind în jurul scaunului ei. Pe masă, strictul necesar de hrană, iar lângă vatră, un fotoliu cu brațe. Apoi a intrat tatăl și ȝâncii au fugit să-l întâmpine. Când s-a așezat la masă, mama s-a dus lângă el și toată atmosfera emana fericire și tihnă.

– Ce zici de asta? a întrebat spiridușul.

Gabriel a îngăimat că e foarte frumos.

– Arătați-i mai mult, a continuat spiridușul.

Norul venea și se risipea, iar Gabriel Grubb învăța și învăța lecție după lecție. A văzut că cei care trudesec din greu și abia-și câștigă traiul sunt veseli și fericiți. Și a ajuns la concluzia că, în definitiv, lumea e foarte respectabilă. Nici nu și-a dat bine seama că, după ce i-a arătat ultima imagine și s-a închis, norul parcă a zăbovit asupra lui, îmbiindu-l la odihnă. Unul câte unul, spiridușii s-au făcut nevăzuți și, când n-a mai rămas nici urmă de nor, groparul s-a cufundat în somn.

Când s-a trezit, se crăpase de ziuă și iată-l întins pe mormântul neted, cu sticla goală alături. S-a ridicat cu ultimele puterile și, scuturându-și chiciura de pe haină, s-a uitat spre oraș.

Însă acum era altcineva, căci din peripețiile petrecute în peștera spiritului învățase lecția blândeții și a bunăvoinței.

Uriaşul cel egoist

OSCAR WILDE

Traducere din limba engleză

ADRIANA VOICU

În fiecare după-amiază, când ieșeau de la școală, copiii se duceau să se joace în grădina Uriășului.

Era o grădină întinsă și fermecătoare, cu iarbă verde, mătăsoasă. Ici-colo, din iarbă se înălțau flori frumoase ca niște stele și mai erau și niște piersici, doisprezece la număr, care primăvara se acopereau de flori colorate în roz și alb-sidefiu, iar toamna erau încărcăți de rod. În crengi păsările cântau atât de frumos, încât copiii se opreau din joacă să le asculte. „Cât de fericiți suntem aici!“, ziceau unul către celălalt.

Într-o bună zi Uriășul s-a întors. Fusese plecat în vizită la prietenul lui, Căpcăunul din Cornwall, unde rămăsese vreme de șapte ani. La capătul celor șapte ani spusese tot ce avusese de spus, fiindcă priceperea lui în ale conversației era destul de limitată; așa că s-a hotărât să se înapoieze la castelul lui. Cum a sosit, a zărit copiii jucându-se în grădină.

– Ce căutați aici? s-a răstit cu glas mânios, iar micuții au fugit care încotro.

– Grădina mea e numai a mea, asta e de la sine înțeles, și n-am să îngădui nimănui să se joace în ea.

Așa că a ridicat în jurul ei un zid înalt, apoi a scris cu litere de-o șchioapă:

CINE ÎNCALCĂ ACEASTĂ PROPRIETATE VA FI PEDEPSIT.

Era un uriaș tare egoist.

Acum bieții prichindei nu mai aveau unde să se joace. Au încercat să-și reia jocurile afară, în drum, dar drumul era plin de praf și de bolovani, iar copiilor nu le-a plăcut. Când ieșeau de la școală tot dădeau târcoale zidului, vorbind despre minunata grădină de dincolo de el. „Cât de fericiți eram acolo!“ își aminteau ei.

Apoi a venit primăvara și tot ținutul s-a umplut de flori și de ciripit de păsărele. Doar în grădina Uriașului era încă iarnă. Păsările nu se oboseau să cânte acolo pentru că nu erau copii, iar pomii uitaseră să înflorească. Într-o zi, o floare frumoasă s-a înălțat din iarbă, dar, văzând cuvintele amenințătoare scrise pe zid, i s-a făcut atât de milă de bieții copii, că și-a retras căpșorul și s-a ascuns din nou la somn, în pământ. Singurii care se bucurau grozav erau Zăpada și Gerul: „Primăvara a uitat de grădina asta, așa că vom locui noi aici tot anul“. Zăpada și-a așternut peste iarbă mantia ei imensă și albă, iar Gerul a pictat toți copacii în argintiu. Apoi au poftit și Crivățul să le țină tovărășie, iar acesta a sosit înveșmântat în blănuri. Ziua întreagă vâjâia prin grădină, dărâmând

hornurile. „Ce loc încântător! Trebuie să chemăm și Grindina încoace“, a hotărât el. Și uite așa a venit și Grindina. Timp de trei ore în fiecare zi răpăia pe acoperișul castelului, până când a reușit să spargă aproape toate țiglele; pe urmă se apuca să gonească prin grădină cât putea de iute. Avea straie plumburii și răsuflarea îi era de gheață.

„Nu înțeleg de ce nu mai vine odată primăvara“, se mira Uriașul stând la fereastră și privind afară la grădina albă și înghețată. „Nădăjduiesc să se schimbe vremea cât de curând.“

Dar primăvara nu mai venea și vara nici atât. Toamna dăruia tuturor grădinilor roade aurii, numai pe-a Uriașului o ocolea. „E prea egoist“, a hotărât ea. Așa că acolo era mereu Iarnă, iar Crivățul și Grindina și Gerul și Zăpada dănțuiau printre copaci.

Într-o dimineață, înainte de a se da jos din pat, Uriașul a auzit o muzică fermecătoare. Răsuna atât de dulce în ureche, încât s-a gândit că treceau muzicanții regelui. De fapt, era doar un biet cânepar care cânta la fereastra lui, numai că trecuse tare mult de când nu mai auzise un ciripit în grădină, de aceea i s-a părut cea mai frumoasă muzică din lume. Deodată Grindina s-a oprit din tropăitul sălbatic pe acoperiș, Crivățul n-a mai vuit, iar prin fereastra deschisă a ajuns până la el o mireasmă încântătoare. „Cred că a venit, în sfârșit, Primăvara,“ și-a zis Uriașul, sărind degrabă din așternut și privind afară.

Și ce credeți că a văzut?

Un tablou de-a dreptul fermecător. Printr-o mică spărtură în zid, copiii se strecuraseră înăuntru și se cățăraseră pe ramurile pomilor. În fiecare dintre copacii pe care îi vedea pe fereastră zărea și câte un copilaș. Iar

pomii erau atât de bucuroși de întoarcerea prichindeilor, că se umpluseră de flori și își legănau ușor brațele deasupra capetelor lor. Păsărelele se roteau în zbor ciripind bucuroase și florile priveau în sus printre firele verzi de iarbă și râdeau. Era o priveliște minunată; doar într-un colț de grădină era încă iarnă. Era chiar la capătul ei și acolo stătea un băiețel, așa de micuț, că nu ajungea la crengile pomului, și se învârtea în jurul lui plângând amar. Sărmanul pom era încă îmbrăcat în promoroacă, iar Crivățul sufla și urla pe deasupra lui.

– Hai sus, băiețel! îl îndemna pomul, aplecându-și crengile cât mai jos, dar copilul era prea mărunțel.

Inima Uriășului s-a înmuiat, văzând toate acestea. „Cât am fost de egoist!“ și-a zis el. „Acum știu de ce nu mai venea primăvara aici. Am să-l așez pe bietul băiețel pe creanga cea mai înaltă, apoi am să dobor zidul, iar grădina mea va fi de acum înainte locul de joacă al copiilor.“ Îi părea cu adevărat rău pentru ce făcuse.

Așa că a coborât, a deschis ușa palatului și s-a strecurat cât a putut de ușor afară, în grădină. Dar copiii l-au văzut și au luat-o la goană înspăimântați. Doar băiatul cel mititel a rămas pe loc, fiindcă avea ochii prea plini de lacrimi ca să-l poată zări. Atunci Uriășul, pășind tiptil, a ajuns în spatele lui, l-a ridicat cu grijă în palmă și l-a urcat în pom, care îndată a și înflorit. Păsărelele s-au așezat în crengi și au început să cânte, iar băiețelul și-a întins brațele, l-a cuprins pe Uriăș pe după gât și l-a sărutat. Ceilalți micuții, văzând că Uriășul nu mai era rău, s-au întors și ei în grădină, aducând înapoi Primăvara.

– E a voastră acum grădina, copii! a făgăduit Uriășul. Și îndată a pus mâna pe un baros și a dărâmat zidul. Așa

că la amiază, îndrepându-se spre piață, oamenii l-au văzut pe Uriaș jucându-se cu prichindeii în cea mai frumoasă grădină pe care o priviseră vreodată.

S-au jucat cât a fost ziua de lungă, iar seara copiii s-au dus să-și ia rămas-bun.

– Dar unde e micul vostru tovarăș, băiețelul pe care l-am urcat în ramurile pomului? El îi era cel mai drag Uriașului, pentru că îl sărutase.

– Nu știm, au răspuns copiii, a plecat.

– Să-i spuneți neapărat să vină și mâine, i-a rugat el.

Dar micuții i-au răspuns că nu știu unde stă și că nici nu-l mai văzuseră până atunci, iar Uriașul s-a întristat.

În fiecare după-amiază, când ieșeau de la școală, copiii veneau să se joace cu Uriașul. Doar băiețelul pe care el îl îndrăgise cel mai mult nu s-a mai arătat. Uriașul se purta frumos cu toți micii săi prieteni, dar de acela i se făcuse dor și îl pomenea adesea. „Tare mult aș vrea să-l revăd“, spunea el de fiecare dată.

Anii au trecut, iar Uriașul a îmbătrânit și puterile l-au părăsit. Nu mai putea lua parte la jocurile copiilor, așa că stătea într-un balansoar uriaș și îi privea pe ei jucându-se. Își admira grădina și gândea: „Am multe flori minunate, dar cele mai frumoase flori sunt copiii.“

Într-o dimineață de iarnă Uriașul se uita pe fereastră în timp ce se îmbrăca. Acum nu mai ura Iarna, fiindcă știa că în vremea asta Primăvara doarme numai, iar florile se odihnesc și ele.

Deodată s-a frecat la ochi de uimire și nu și-a mai putut desprinde privirile de la ce vedea afară. Și chiar că era uluitor. În cel mai îndepărtat colț al grădinii era un pom încărcat cu minunate flori albe. În ramurile de

aur atârneau fructe de argint, iar sub pom stătea chiar băiețelul pe care îl îndrăgise atât de mult.

Uriășul a coborât din palat cu mare bucurie și a ieșit în grădină. A luat-o grăbit prin iarbă spre el, dar când a ajuns la câțiva pași s-a înroșit la față de mânie și a strigat:

– Cine a îndrăznit să te rănească?

Fiindcă în palmele copilului se vedeau urme de cuie și tot urme de cuie avea și pe piciorușe.

– Cine a îndrăznit să-ți facă rău? a răcnit Uriășul. Spune-mi și am să-l spintec cu paloșul!

– Ba să nu faci un ca asta, a răspuns copilul, căci sunt răni ale Iubirii.

– Cine ești tu? a întrebat Uriășul și dintr-odată s-a simțit cuprins de o ciudată sfială și a îngenuncheat în fața micuțului.

Acesta a zâmbit către uriaș și i-a răspuns:

– Odată mi-ai îngăduit să mă joc în grădina ta. Astăzi te voi lua cu mine în grădina mea, în Paradis.

Iar când au venit copiii după-amiază, l-au găsit pe Uriăș zăcând fără suflare la poalele copacului, îngropat sub florile albe.